

sinde. Han blev helt svimmel af at gaa der med hendes Arm i sin og føle Trykket af hendes bløde Legeme, naar hun, skræmmet af et eller andet halvnøgent eller særlig pjaltet Individ, der trængte sig frem for at falbyde sine Varer, foer ind til ham for at søge Beskyttelse. Han havde hidtil været lidt usikker i sin Optræden overfor hende, han havde følt nogen Forlegenhed ved hendes dristige Svigerinde-Fortrolighed. Nu skød han med Vold alle Tanker paa Jakobe tilside og gav sig utvungent hen i Øjeblikkets Stemning.

Det var nu heller ikke i Længden muligt at bevare Anstanden i en saadan Trængsel. Snart maatte han med sin Arm, snart med hele sit Legeme værne sin skønne Ledsagerske mod Skub og Stød. Han foreslog hende, at de skulde trække sig ud af Mylret; men derom vilde hun ikke høre Tale. Midt i sin dødelige Angst for de lystige Pjalteskikkelser, der stadig mere nærgaaende trængte sig omkring dem; midt i Larmen og Hvidløgsosen og den stramme Svedstank var hun henrykt og lo ustandseligt og krampagtigt som et Menneske, der bliver kildret.

»Jeg morer mig storartet!« raabte hun halvkvalt midt i den tætteste Stimmel. »Saadan noget var Otto aldrig i Verden gaaet med til!«

Paa engang opstod der Tumult udenfor en Teltbod lidt fra dem. To unge Mænd var kommen op at mundhugges, og der havde øjeblikke-